

CONCERT DEL NINOT

text REDACCIÓ

El passat dissabte 5 de març les seccions juvenil i infantil de la Coral Polifònica Benicarlanda van oferir el seu ja tradicional concert coincidint amb la Cavalcada del Ninot. Tots els cantaires, així com les directores, lluien les disfresses pròpies de la data.

Va encetar el concert la Coral Infantil Petiquillo, que sota la direcció de Raquel Maura va interpretar El Abanico, Tumbai, tumbai i Supercalifragilístico. Per la seua part, i dirigida per Sònia Ferrer, la Coral Juvenil Kyxix va interpretar Samba lelê, (una cançó popular brasilenya), Verde Luz, de Antonio Cabán Vale, (dansa portorriquenya) i Thula sizwe, (popular zulú, de Sud-àfrica). Per a acabar, les dos corals van interpretar conjuntament Cucut i la guimbarda, tradicional italiana, que va dirigir Raquel i L'home de Cromanyó, que va ser dirigida per Sònia. Cal destacar la gran tasca de les dos directores que es reflecteix en la qualitat de les interpretacions de les dos Corals. Tot el concert va estar acompanyat al piano per Enrique Serrano. La Dama de l'Entitat, Lucía Bel, va presentar l'acte que va tindre lloc al jardí de l'Auditori i que va comptar amb l'assistència de nombros públic així com de la regidora de Cultura, María Ortiz.

"LÍNEAS"

La setmana passada es va emetre a l'espai televisiu "Anem de Bòlid", en C56 i en TVCS, l'estrena del últim dels nou capítols de "Líneas". A partir d'ara es possible tornar a veure la sèrie per internet en www.vimeo.com/lineas.

-Noelia Rufete interpretant a la noia de "jacq's"

la veu

de Benicarló
de Benicarló

BENICARLO TERCERMUNDISTA

TERCERMUNDISTA

text REDACCIÓ

Des del pas subterrani de la caserna de la Guàrdia Civil una altra vegada ens hem tornat a fer famosos gràcies a Canal 9 i Telecinco que connectaven en directe per mostrar la vergonya d'este punt a tota Espanya. I en van...

Pluja, mitjanament intensa, i temporal marítim són una combinació molt perillosa per a Benicarló. La ciutat va clarejar dissabte incomunicada després d'una intensa nit de pluja constant

que acumulava en els pluviòmetres fins a 94 litres per metre quadrat a la una del migdia. La llista de camins tallats a conseqüència dels efectes de la borrasca és "l'habitual" en aquests casos: la Ratlla del Terme, el Barranquet, el pas subterrani de la caserna de la Guàrdia Civil, el del Polígon Industrial i el barranc del Riu Sec, a més de diferents camins rurals que van patir inundacions i talls intermitents al llarg de la jornada. Amb les primeres llums del dia, es feien evidents els efectes d'una llarga nit d'intenses precipitacions que

van deixar la ciutat pràcticament incomunicada una vegada més. No obstant això, la situació va anar normalitzant-se al llarg del matí ja que la intensitat de la pluja va anar remetent, cosa que va permetre que els nivells d'aigua que recorrien pels barrancs anaren baixant. Així, al migdia ja era possible circular per la Ratlla del Terme i el pas subterrani del Polígon Industrial va ser obert al trànsit rodat. No passava el mateix en el de la caserna de la Guàrdia Civil, on operaris del MOPU s'esforçaven per traure la gran quantitat d'aigua acumulada en el

CLUB HANDBOL BENICARLÓ

text CHB

CADET FEMENÍ
VALENCIA AICEQUIP - 47
CH BENICARLÓ - 4

Partit jugat contra un dels candidats a jugar la fase final de la lliga. L'equip va començar força gelat i això va implicar que li costés entrar en el partit.

Per part del Benicarló van jugar: Anastasia (1) i Azahara en la porteria, Maria Rakraki (1), Wisden (1), Leila (1), Michaela, María Febrer i Vanessa.

CADET MASCULÍ
CH BENICARLÓ - 28
C. BM BETXÍ - 29

Derbi molt igualat el que es va viure en el Polisportiu benicarló. Els caduferos els tenien ganes als de la Plana Baixa, sobretot perquè els enfrontaments de la lliga regular havien estat força igualats.

Al final, faltant 30 segons el Betxí va marcar el gol de la victòria. El Benicarló tenia possibilitat d'empatar el partit però el llançament va ser parat pel porter foraster.

Per part del Benicarló van jugar David Raya a la porteria, David Martínez, Javi, Marcos, Danut, Kevin, Àlex Reguera, Juan, Àlex Sigüenza, Jonay, Adrián, Bruno, Eric i Rafa.

SENIOR MASCULÍ
CH BENICARLÓ - 30
UNIVERSITAT FLORIDA B - 25

Primera victòria del sènior masculí aquesta temporada. Durant uns quants partits la sort ens havia estat esquivada però per fi un bon resultat ha acompanyat al bon joc de l'equip.

L'equip està ara a dos victòries de la salvació. Esperem que aquesta s'aconsegueixca el més prompte possible.

Per part del Club Handbol Benicarló van jugar: Miguel, Joel i Enric en la porteria, Fede, Àngel, Jose, Víctor, Pau, Mustafá, Salva, Jesús i Rubén.

CLUB HANDBOL PENÍSCOLA Maestrat
INFANTIL MASCULÍ
HANDBOL PENÍSCOLA-BENICARLÓ - 19
C. BM BETXÍ - 17

Partit molt igualat, de principi a final. Primer victòria de l'equip comarcal que ha aconseguit començar la Copa amb bon peu. Per fi es trau un bon resultat al treball d'aquests darrers mesos.

Per part del PENÍSCOLA-BENICARLÓ van jugar: Popa a la porteria, Jonathan Raya, Miguel, José Manuel, Mustafá, Aissam, Eric, Nahuel, Valentin i Cristian.

LLIGA COMARCAL BENJAMÍ / ALEVÍ "BAIX MAESTRAT"

Vuitena jornada de la Lliga comarcal.

PEÑÍSCOLA 4 BENICARLÓ 12
 BENICARLÓ 11 LA JANA 5
 PEÑÍSCOLA 5 LA JANA 11

Una despistada general, mentre guanyava, fa perdre al Benicarló

text i foto VICENT FERRER

6 TRINAM NAVARRA: Gascón, Araça, Eseverri, Jesulito, Rafa Usin; cinc inicial; Uge, Cuco, Roberto, Isi, Parrel i Carlitos.

4 BENICARLÓ AEROPORT CASTELLÓ: Diogo, Vadillo, Chicho, Lolo, Retamar; cinc inicial; Chaguinha, Xapa, Gonzalo, Joselito i Javi Alonso.

ÀRBITRES: Martínez Segovia i Sánchez Molina, de Castella La Manxa. Ensenyaren tarja groga al local Rafa Usin; als visitants Lolo i Xapa; roja per acumulació al local Uge (min. 20).

GOLS: 0-1 min. 8, Lolo. 0-2 min. 19, Vadillo. 0-3 min. 22, Lolo. 0-4 min. 27, Lolo. 1-4 min. 29, Jesulito. 2-4 min. 30, Cuco. 3-4 min. 32, Rafa Usin. 4-4 min. 32, Rafa Usin. 5-4 min. 34, Carlitos. 6-4 min. 40, Isi.

INCIDÈNCIES: Partit avançat al divendres nit el disputat al *Pabellón Universitario de Pamplona* davant uns 1.500 espectadors.

En Pamplona el Benicarló Aeroport Castelló, després d'anar guanyant per quatre gols a zero va agafar una

monumental pájara i el Trimán Navarra els va passar per damunt marcant-los sis gols en dotze minuts. És potser la derrota més dolorosa de l'equip en molts anys.

Els dos equips van saltar a la pista amb la intenció de puntuar per a seguir en zona de play-of, amb domini inicial dels navarresos, però sense fer mal ja que l'equip benicarló es mostrava segur arrere gràcies al bon sistema defensiu que els va permetre eixir a la contra, aconseguint Lolo obrir el marcador de precís tir després d'un servei des de la cantonada, amb jugada de pissarra. L'equip navarrès va estrènyer, però Diogo es va mostrar segur i va realitzar dos bones aturades mentre que Vadillo, a un minut del descans, marcava el segon.

En la represa, amb superioritat numèrica per l'expulsió d'Uge va arribar el tercer gol marcat per Lolo. Va reaccionar el Navarra i Parrel va disposar de dues oportunitats però Diogo i el pal van impedir el gol. Una calmosa errada entre Gascón i Isi la va aprofitar Lolo per a marcar el seu tercer gol.

Però a partir d'ací les coses van canviar negativament per al conjunt benicarló i els jugadors del conjunt navarrès van marcar cinc gols quasi consecutius, davant la pájara general del conjunt cadufero. Amb el 5-4 Juanlu Alonso va apostar per jugar cinc contra quatre, però els locals ho van defensar bé i quasi al final Isi va tancar el marcador des del propi camp.

Benicarló inutilitzarà el pas subterrani de la caserna de la Guàrdia Civil per a evitar inundacions.

ve de la pàgina anterior

seu interior. Des d'eixe punt, una altra vegada ens fèiem famosos a Canal 9 i Telecinco que connectaven en directe per mostrar la vergonya d'aquest punt a tota Espanya. En el cas del barranc del Riu Sec, l'obertura de la restinga va permetre que desaiguara a la mar, baixant ràpidament el nivell d'aigua acumulada sobre la carretera de la Mar Xica. Pel que fa als carrers de la ciutat, cal destacar que algunes comissions falleres ja havien plantat els seus monuments durant la vesprada del divendres. Malgrat suportar durant tota la nit els embats de la pluja, les falles no van patir danys de consideració.

LES CONSEQUÈNCIES

Benicarló inutilitzarà el pas subterrani de la caserna de la Guàrdia Civil per a evitar inundacions. La decisió s'arregla en el projecte de conversió de la N340 en bulevard que el consistori ha encarregat amb l'objectiu d'optar a la línia de subvencions habilitada pel govern central per a aquest tipus d'actuacions. Marcelino Domingo, alcalde de Benicarló, ha confirmat que "el projecte ja està presentat a Carreteres, perquè en el moment que tinguem la cessió de la carretera, la puguem reconvertir en bulevard". Això es produirà quan estiga finalitzat el desdoblament de la N340, que "avança molt lentament però sembla que avança". Domingo va explicar que el projecte, redactat per una empresa externa al consistori contempla quatre rotondes en superfície que eliminaran altres tants passos complicats de la carretera. A més del pas subterrani de la Guàrdia Civil, desapareixerà "el de la Carretera de Càlig i les cruïlles del Cementiri Municipal i l'entrada del parc de bombers" que dona accés a la zona nord del municipi. La

decisió ha estat presa per les continues complicacions que cadascun d'aquests passos provoca a vianants i conductors. En el cas del pas de la Guàrdia Civil, el primer edil va recordar que "la propietat encara és de Foment" que duu quasi 20 anys (just des que es va construir l'actual N340) intentant que el consistori recepcione l'obra. "Però jo no vaig a comprar una casa amb goteres" va al·legar Domingo, en referència als nombrosos problemes de inundacions que el pas pateix des del mateix moment de la seua construcció. Tant és així que l'alcalde de Benicarló es va atrevir a afirmar que "per a mi no té solució" pel que els tècnics s'han vist obligats a eliminar-lo i dissenyar una rotonda en el seu lloc. Una altra de les cruïlles perilloses de la N340, la que dona accés al centre comercial Costa del Azahar, sembla que també està a punt de solucionar-se. El primer edil va indicar que pel que sembla les últimes notícies són que Carreteres ha autoritzat a l'empresa que ho gestiona a construir una rotonda partida que permeta la regulació del trànsit en aquest tram. En qualsevol cas per a desenvolupar-lo caldrà redactar un Pla Especial en substitució del Pai presentat en la zona i que va alçar les protestes dels afectats.

"Ara només afectarà a les quatre finques afectades per la rotonda, i ho hauríem d'aprovar entre Benicarló i Peníscola", al construir-se a cavall entre els dos termes municipals. Finalment Domingo es va referir al projecte encaminat a acabar amb les inundacions que es produeixen de forma regular en la Ratlla del Terme. En aquest sentit, va recordar que els veïns afectats s'han mostrat decidits a acudir al Defensor del Poble per a requerir que Costes autoritze la realització d'obres de drenatge en el tram de platja que separa els termes municipals de Benicarló i Peníscola. "Es tractaria de fer una llera de pedra com havia abans de la regeneració, quan l'aigua es filtrava i no passaven aquestes coses", va detallar Domingo. El projecte, el cost del qual "estem disposats a sufragar entre els dos ajuntaments" es troba paralitzat per Costes, que no autoritza a les màquines a entrar en la platja a realitzar aquests treballs. De moment i per a intentar minimitzar els efectes de les inundacions es va a construir una vorera en el tram del camí a la part de Benicarló, de similars característiques al realitzat a la part del camí del terme municipal de Peníscola.

La crisi dels arbres (1)

text Victor Senén Cerdà

IES Ramon Cid

Hi havia una vegada uns arbres que vivien en un bosc a la Serra d'Irta. El bosc estava format majoritàriament per carrasques i arbustos. Cada arbre intentava mostrar el seu millor aspecte físic per atreure als turistes que de vegades passejaven per eixa zona. Però no tot eren delícies i pastissos, al bosc li passava alguna cosa misteriosa, que els seus habitants, no sabien per què succeïa. Resulta que a les vores del bosc estaven desapareixent arbres misteriosament. Tots els arbres es preguntaven el per què, però, ningú sabia la resposta. Tot continuava així fins que, van desaparèixer 50 arbres de cop. Els polítics del bosc es van reunir per tractar aquella fràgil situació.

-Penso que és culpa dels pardals emigrants -. Va dir el representant d'un.

-Doncs jo penso que no cal preocupar-se, ja apareixeran -. Va dir un altre.

-No és veritat, sí que cal preocupar-se i...- La carrasca no va poder acabar l'oració, ja que el president del parlament del bosc va interrompre.

-Silenci i calma, cal assabentar-se de més coses si volem arribar a un acord, hem de descobrir què passa amb els nostres germans -.

-I com vol que ens assabentem de la causa si no enviem un representant fora del bosc? -. Va dir l'oposició.

-És veritat, hi enviarem un representant per descobrir el que està passant, s'alça la sessió! -. Va dir finalment el president.

Al dia següent van seleccionar a unes carrasques joves per poder fer aquesta feina de gran responsabilitat, ja que els humans no poden saber que els vegetals tenen la facultat de raonar i de parlar entre ells. Després d'unes quantes proves es va elegir un dels candidats, una carrasca anomenada Pep Fulladura. El van elegir per els seus anys com explorador d'Irta i gran negociador. Ell es va ficar molt content, ja que suposava sortir del bosc un vegada més.

Es va preparar per al viatge, després dels savis consells donats per molts arbres, i va marxar. Va traure les arrels a poc a poc de la terra i va començar a moure's lentament cap endavant, com si es moguéss a càmera lenta.

Al cap d'unes dies caminant, va arribar a un llac no molt gran, perfecte per parar a descansar i a xuplar aigua per les

1r Premi concurs de Contes Xavier Arin (12-13 anys)

arrels. Es va asseure al costat d'una roca acollidora i es disposà a dormir.

-Què be, ara podré descansar i pensar on aniré demà -. Va dir molt endormiscat.

-Sí, què bé, ara et pots apartar un moment, per favor ? Vull sortir de la meua casa- . Digué una veu desconeguda.

-Però, qui ha dit això? -. Preguntà la carrasca tota confusa.

-El conill al qual li estàs impeding la sortida del seu cau -. Digué amb una veu fosca i tapada.

-Ah! Perdó -. S'apartà deixant sortir al conill. El conill era menut i blanc. Tenia les orelles ben llargues i dues dents llustroses que li sobresortien de la boqueta que tenia sota el nas.

-Com et dius, carrasca? -. Preguntà el conill a la carrasca.

-Em dic Pep Fulladura, explorador i negociant dels boscos de l'Irta. Tinc la missió de descobrir per què alguns arbres estan desapareixent del bosc. Em podries ajudar en alguna cosa, si us plau? -. Li digué educadament al conill.

-Sí, conec un peix que et podria ajudar. S'anomena Suquet, és un samaruc que viu en la marjal de Peníscola. Ell coneix molt be la zona de l'Irta, ja que va viure per els seus rierols, però no sé per què se'n va anar -. Contestà el conill amb ganes d'ajudar a la carrasca.

-D'acord, gràcies per la teua ajuda, però, podria passar la nit aquí? -.

-Per suposat! -. Contestà el conill.

Dit això, l'arbre es va fixar al terra i es va dormir.

(Continuarà la setmana que ve)

REMORDIMENTS

text RODOLFO SERRANO

PACO DELCASTILLO

Reconec que sóc un mal benicarlando. Si haguera de passar una prova de patriotisme local, no superaria ni la primera fase. Ara mateix tinc remordiments de consciència, però les coses fetes no tenen camí tornada. Sí, confesso que diumenge passat vaig estimar-me més anar a vore jugar el meu CDB que mudar-me i quedar-me a contemplar un dels actes més (el més?) benicarlandos de tos els actes que es fan i es desfan. No vaig anar a l'ofrena (per què no ofrenà?) i això, sóc conscient, diu molt de la meua poca autestima.

Quan, compungit per la meua actitud, pujava pel camí Convent vaig trobar-me de cara pares cofois amb les seues filletes de bolquers vestides de falleretes, senyores fetes i dretes lluint amb tot el seu esplendor i lluentor el bonic pentinat que les senyores de València es posaven per als dies festius, amb unes arracades ben grosses, amb una peineta ben lluenta i, sobretot sobretot, amb una banda acreditativa amb un blau coronat ben gros i ben visible. També em vaig topetar homes amb vestit de torrentí i especialment amb un jupetí ple de pins i xapes en general, d'altres amb lo tratge del casar i els botons de puny de l'any de la picor i la clenxa ben feta. I també músics que corrien cap al seu lloc de concentració armats amb el corresponent instrument. Tots em miraven i fins i tot algú em va dir ie, tu, que és cap avall, a on vas? Jo, el cap catxo, i cap amunt. La fidelitat al club dels meus amors és grossa, més grossa que el meu benicarlandisme, ho reconec. La més grossa encara havia de vindre; al pont de la general vaig poder

contemplar atònit com l'exdirectiu Antonio Lores, en comptes d'anar a vore el Benicarló corria per arribar a hora a l'ofrena (per què no ofrenà?) vestit, també, de senyor de Torrent. Uf que vaig pensar.

En ser al camp, no cal dir-ho, érem tres i el de la guitarra. Molt poca gent, molt poca. Però atenció, la presència d'un espectador em va cridar poderosament l'atenció. Es tractava d'un conegut que la setmana passada havia estat guardonat amb un -atenció, molta atenció- bunyol d'or! I què feia all'dalt en comptes de sortir agarrat del braç de la dona a desfilar com calia? Hi ha coses que no entendré mai. L'únic que em cap pensar és que una vegada assolit l'honor de rebre l'àuria insígnia un té dret a fer el que li vinga en gust. Trobo que no, que tindre un bunyol d'aqueixos hauria d'exigir unes quantes obligacions. Què en diuen els savis de l'Univers Fallero?

Ah, sí, el partit. El partit bé. Vam guanyar només per un a zero -gol de Vázquez- però si tot arriba anar bé i el porter foraster no arriba a tindre tanta sort haguérem pogut quedar set o deu a zero. A zero perquè ells, entre els tres pals, només van xutar una vegada com a molt.

El Catí va empatar al camp de l'Alcalà i el Vinaròs també va empatar fora. Repeteixo, si guanyem fora el Catí i després ací el Vinaròs, encara quedarà molta lliga, si no, bona nit cresol i pensar en la temporada que ve.

Acabat el matx me'n vaig tornar cap a casa per la vora de la general per no trobar-me gent que em recordara la meua condició de mal benicarlando. Malgrat tot, quan vaig arribar a casa encara vaig tindre temps de sentir com per la tele Ramon Blanch retransmetia en directe l'ofrena (per què no ofrenà?).

FOTO: VICENT FERRER

Reconec que sóc un mal benicarlando. Si haguera de passar una prova de patriotisme local, no superaria ni la primera fase. Ara mateix tinc remordiments de consciència, però les coses fetes no tenen camí tornada.

ENTREVISTA A CARME MIQUEL

text Sara Martínez Bretó i Isabel Quintana

Alumnes de primer de batxillerat de l'IES Joan Coromines

Aprofitant la seua visita a l'IES Joan Coromines per presentar el seu assaig *A cau d'orella*, vam tindre ocasió de parlar amb l'escriptora i mestra valenciana Carme Miquel. Durant l'acte –molt participatiu, per cert- van sorgir molts del temes que l'autora tracta en el llibre (la violència contra les dones, la situació de la llengua, el paper dels mitjans de comunicació, la transició política...) i aprofitant la seua amabilitat vam tindre ocasió d'aprofundir una mica en algunes de les qüestions que van ser d'interés per a tots.

Durant la transició, va rebre alguna crítica pública per haver manifestat el seu pensament?

Bé, alguna crítica, però xicoteta. En general, com que jo m'he relacionat amb alumnes d'institut que han sigut persones molt, molts estudiosos del tema perquè han llegit el llibre, i tot això, no he rebut crítiques molt importants. Sí alguna disparitat de criteris però, vaja, això sempre és bo.

En aquells moments va pensar que ho contaria tot en un llibre com *A Cau d'orella*?

No, no. Quina pregunta més interessant que em fas! No ho havia pensat mai. Vivíem el dia a dia amb intensitat perquè eren moments molt intensos i el llibre, en el qual parle entre d'altres coses de la transició, el vaig escriure vint-i-tants anys després de la transició política.

Com veu el procés de normalització del valencià?

El valencià hauria d'estar molt més normalitzat del que està a nivell d'ús i ja ha avançat molt l'ús en l'ensenyament, però no suficientment. I en la societat necessitem que estiga més normalitzat. I no és per una mania, simplement és que les persones necessitem dominar bé les llengües i sobretot la llengua que és pròpia del lloc on estem. Però, a banda d'això, seríem més autèntics, més nosaltres si utilitzarem amb més naturalitat la nostra llengua a tots els nivells. Els valencians ho necessitem per a ser un poble ferm. Necessitem estimar la nostra llengua i utilitzar-la.

Com veu la situació de violència en què viu la nostra societat, especialment la violència que afecta les dones?

I quina tristor, no? Perquè penses que són tants anys de lluita contra la igualtat i que al final resulta que estem en un moment en què la igualtat no s'ha assolit i a vegades eixa igualtat es mostra d'aquesta manera tan dramàtica com sol ser la violència de gènere.

Tot tipus de violència és un fracàs d'una societat, em sembla a mi. És que una societat no ha arribat a unes

normes i la gent, entre nosaltres, per conivire sense violència. Per tant, pense que són fracassos col·lectius que hem d'anar resolent. I en això ens hem d'implicar tots, per solucionar qualsevol tipus de violència i, en concret, la violència domèstica que és tan miserable.

Entrevista

Com veu el futur del nostre país?

Mira, com sóc optimista, jo pense que el nostre país tindrà un futur, serà el que nosaltres fem, i pense que hi ha gent que està lluitant perquè tinguem un futur d'un país on la gent siga més conscient que nosaltres mateixos. Que ens autoestimem més com a valencians, i això vol dir que estimem la nostra llengua, que estimem el nostre territori, el nostre paisatge perquè s'està destrossant tant, que això no és bo per a ningú. No és bo per a nosaltres com a poble, no és bo per a l'economia, no és bo per al medi ambient. Hem de ser conscients, hem de ser un poble conscient i com que jo sé que hi ha gent que està lluitant per això, espere que un futur siga un poble molt conscient que lluita per ser ell mateix, per defensar el seu territori, la seua llengua i que al mateix temps siga un poble solidari que sàpiga acollir els altres i fer-se respectar.

Per últim, en aquesta època de convulsions que vivim pensa que estem entrant novament en una etapa de transició política com la que vostè va viure i que ens pot dur no sabem on?

No, jo crec que no. Eixa etapa no es repetirà. Podem viure moments més o menys febles des del punt de vista democràtic. El que sí hi ha moments i ara estem en un moment d'eixos febles en què la democràcia pareix que no estiga consolidada. I per tant, jo pense que podem viure moments més febles, moments de més consolidació però un moment com aquell ja no es repetirà. El que hem de fer és avançar. I avançarem en la democràcia si avancem també en la igualtat social i en la consecució de drets per a tots, és a dir, ens queda molt de camí per a ser una democràcia veritable i justa però el camí recorregut ja està recorregut.

Agraïm a Carme Miquel la seua atenció i ens acomiadem tot desitjant-li que continue escrivint coses tan interessants per als joves, que ho necessitem.

ELS MÉS SELECTIUS

text NATÀLIA SANZ

Benicarló registra un constant increment en les taxes de recollida selectiva de residus. Ho està fent des del 2005 i malgrat que enguany les perspectives són conservacionistes pel descens del consum, la ciutat s'està situant a l'altura de Navarra, que té la taxa més alta de recollida selectiva de vidre d'Espanya.

En concret, a Benicarló es van arregar el passat any 17'1 quilos per habitant, mentre que els navarresos van reciclar 20 quilos per habitant. "Hem experimentat un 100% de creixement en aquest apartat", es felicitava Antonio Cuenca, regidor de Medi ambient. Traduït a tones, Benicarló va reciclar el passat any en els contenidors 456 tones de vidre. En el cas del cartó, la xifra del 2010 es va situar en 24'9 quilos arregats per habitant, mentre que d'envasos lleugers, cada benicarlendo va dur als contenidors de recollida selectiva 12 quilos. Cuenca va recordar que "el pes de les escombraries va disminuït com a conseqüència de l'augment del reciclat" pel que el cost de la seua gestió és menor. Referent al tractament de les restes orgàniques, l'edil va assenyalar que les obres de construcció de la Planta de Transferència avancen convenientment. "Espere que en breu comencen a tirar el formigó", va assenyalar. No és de la mateixa opinió l'alcalde de Benicarló, Marcelino Domingo, qui reconeix que les obres estan parades, tot i que el consistori ja ha otorgat tots els permisos necessaris per fer les obres.

Les instal·lacions s'estan construint dins del perímetre que l'empresa Traimed té dins del terme municipal de Benicarló, en el qual es dedica al tractament i gestió de Residus de construcció i demolició de la Zona I. L'edil de Medi ambient va recordar que aquest procés és ràpid, pel que creu que no es demorarà en el temps l'obertura i engegada de les instal·lacions. D'altra banda, Cuenca va anunciar que l'empresa Traimed ha aconseguit l'Autorització Ambiental Integrada "que suposa un compromís de l'empresa amb unes millores tècniques".

OLI PREMIAT

text NATÀLIA SANZ

L'oli d'oliveres mil·lenàries del Territori Sènia ha guanyat el Premi Gastronòmic Llorenç Torrado en la categoria de Productors i Comerciants.

El dimecres, 9 de març, es va reunir el Jurat d'aquests Premis, creats per l'organització de la fira Festast i que té com objectiu destacar una manera de treballar especial, amb respecte pel treball i pel producte, l'ús de productes autòctons, la recerca dels costums i de les tradicions sense perdre els arrels, però avançant i innovant en les propostes gastronòmiques del nostre país. Els Premis volen ser un reconeixement a professionals i empreses en les categories de cuina i restauració, producció i comerç de productes, i divulgadors que donen a conèixer la cultura gastronòmica catalana. L'oli mil·lenari de les oliveres del Territori del Sènia, participa en l'objectiu de cercar el desenvolupament d'aquesta zona a través de l'impuls a

l'elaboració d'oli d'oliva d'oliveres mil·lenàries, afavorint la innovació i l'ús de noves tecnologies. Els integrants del Jurat dels Premis Gastronòmics Llorenç Torrado van ser Ferran Bienert, director general de PRODECA, Ricard Forés, president de la Fira de Tortosa, Francesc Sensat, vicepresident executiu de la Fundació Dieta Mediterrània, Joan Ros, president de l'Associació PlatiGot de Tortosa, Juli Soler, director del restaurant El Bulli, Salvador Capdevila, vicepresident de l'Associació de Comerciants de La Boqueria, Martí Boada, professor i investigador de la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB), Joan Forcadell, del restaurant Rosa Piñol de Tortosa, Eulàlia Fargas, cuinera, professora i assessora de cuina infantil, Xavier Torrado, professor de Nutrició Humana i Dietètica a la Universitat de Barcelona (UB), i Carme Torrado. Dilluns que ve 14 de març de 2011 a les 19:30 hores en la Fira de Tortosa, com acte de conclusió de Festast 2011, tindrà lloc el lliurament dels Premis Gastronòmics Llorenç Torrado, amb la presència del director general de PRODECA, Ferran Bienert.

URBANISME A LES WEBS

text NATÀLIA SANZ

L'ajuntament de Benicarló ha fet públic que la Conselleria de Medi ambient, Aigua, Urbanisme i Habitatge ha penjat en la seua web el document de referència del Pla General d'Ordenació Urbana de Benicarló, tal com va avançar La Veu de Benicarló el passat mes de febrer.

El document de referència que la Conselleria de Medi ambient ha remès a l'Ajuntament forma part de l'avaluació ambiental estratègica del Pla General, la fase prèvia a la seua redacció tècnica i ha de servir per a redactar la memòria ambiental prèvia a l'aprovació definitiva del PGOU. El document conté l'avaluació dels efectes que podria tenir el model de Pla General en el medi ambient. Entre altres aspectes, l'administració recomana que la zona de la costa nord no siga reconvertida en urbanitzable, atenent el caràcter agrícola de la zona i el risc de regressió de la costa a causa de els temporals marins. Per contra, el document recomana la realització d'un estudi en el qual es reflectisquen els seus perills i la urbanització de la zona a causa de l'existència d'habitatges edificats sobre sòl no urbanitzable, amb cost per als propietaris.

Pañella i la planta de transferència de Benicarló

text REDACCIÓ

El diputat del BLOC i candidat per Compromís, Josep Maria Pañella, ha assegurat que "des del principi, tot el tema dels residus generats a la zona Nord de Castelló i el seu tractament i reciclatge ha estat embolicat voluntàriament pel PP en un núvol de confusió i opacitat, des de la Generalitat i des de Diputació". En aquest sentit ha recordat, "les contínues denúncies que vam formular, tant a la Diputació com a les Corts, sobre l'error que suposava el lloc escollit per a la planta de Cervera, i els endarreriments que ha produït l'obstinació del PP en mantenir-lo, fins que va quedar suficientment demostrada la seua impossibilitat". I diu que "ara continuen mantenint la mateixa obstinació en no parlar clar. e conseller Cotino es nega a respondre una pregunta tan senzilla com què està passant amb la planta de transferència de Benicarló, una instal·lació fàcil de construir, que hauria d'haver estat ja acabada l'1 de gener però que a hores d'ara continua sense funcionar, obligant els ajuntaments de la zona a improvisar sol·lucions de dubtosa legalitat, per poder eixir del pas"

Pañella ha declarat que "no m'estranya en absolut aquesta negativa del conseller a respondre sobre un tema que afecta tant els ciutadans, perquè és la mateixa

línia que han mantingut a les Corts al llarg de tota la legislatura, donar respostes ambigües per a eixir del pas cada vegada que des de Compromís li preguntàvem per qualsevol tema que podia implicar mínimament un error o un incumpliment del Consell. Però, una vegada més, complint la nostra obligació cap als ciutadans, reiterem aquesta pregunta al senyor Cotino: Per què no està encara acabada la planta de transferència de Benicarló, quan el termini de finalització era el 1 de gener i ens trobem ja a mitjans de març? I, com sabem que no la respondrà, perquè no voldrà reconèixer els reiterats errors del Consell en aquesta matèria, denunciarem una vegada més la caòtica situació a què ens ha dut el PP en tot el tema del reciclatge dels residus sòlids"

PETITES CORRECCIONS

Aquesta comissió ha rebut una gran quantitat de consultes sobre una part molt concreta del solemne acte de presentació de la falla. Dins la comissió estem molt contents perquè veiem que el món faller té inquietuds i també té dubtes. Justament per a resoldre aquestes incògnites que persegueixen els fallers, va nàixer aquesta comissió que vol resoldre qualsevol inquietud i problema faller des del més estricte academicisme i la erudició i saviesa fallera pròpia del seus membres.

La consulta que ens ha arribat fa referència a l'entranyable moment, ja a les acaballes de tan magne acte, en que les falleres de les diferents falles de la població puguen a l'escenari per tal de retre homenatge a les falleres i fallerets proclamats. Abans de tot, aquesta comissió vol deixar ben clar que actualment s'està fent d'una manera perfecta, seguint allò que marquen els cànons fallers amb una precisió de cirurgia. Però al voltant d'això, els nostres peticionaris ens formulen varies consultes que de seguida passen a resoldre.

En primer lloc, descriurem el moment en qüestió. Les falleres majors i fallerets de la falla que fa la presentació s'esperaran al centre de l'escenari. Mentrestant, les falleres i fallerets de la falla que ret homenatge, seran cridats pel presentador/ora de l'acte. Aquests, amb solemne pas faller, s'acostaran a l'escenari amb parsimònia, sense cap pressa, recreant-se en el moment, conscients de la seua important missió. Aquests aniran acompanyats del seu president, que tancarà la comitiva amb actitud ufanosa i manifestant descaradament el seu orgull per allò que aporta a la festa. Una vegada els càrrecs arriben a l'escenari, pujaran les escales amb qualitat fallera. Allà dalt seran rebuts, amb agraïment faller, pels recent nomenats càrrecs de la falla -plens d'alegria no exempta de responsabilitat fallera- amb vives mostres de satisfacció i gaubança. Llavors començarà la cerimònia pròpiament dita, que consistirà en la imposició d'insígnies per part de la comitiva invitada a l'acte als nous fallers. Fins ací, no hi ha cap problema i els fallers que ens han fet la consulta ho tenen molt clar. Però els dubtes apareixen quan puja el president de la falla a l'escenari. Aquesta comissió ha estudiat detingudament

les actituds dels diferents presidents i, en general, es fa prou correctament: el president se'n va directament a saludar al president que presenta la falla, i es posen a parlar mentre les falleres, fallerets i fallerets estan ocupats amb això de les insígnies. Ara és quan apareixen els dubtes. Quina actitud han de mantenir els presidents? Han de guardar una postura concreta? S'han d'intercanviar presents? Quins? S'han de passar tota l'estona parlant? De què han de parlar els presidents? Han de deixar els seus càrrecs que acaben per ells mateixos o haurien d'intervenir per tal d'accelerar el moment? S'han de donar la mà? Com? S'han de fer una abraçada? Han de mirar el que estan fent els càrrecs o s'han de mirar ells mentre parlen? S'han de pegar cops a l'esquena? Han de riure o han de somriure?

Aquesta comissió, després d'un dilatat i meticulós debat, ha decidit que l'actitud dels presidents ha de ser la següent: el president que fa la presentació rebrà el seu homònim amb un somriure franc i lleial, que demostre que la germanor fallera és el tot de les falles i que la relació és immillorable. Com a homes que són, es donaran la mà amb fermesa i un o dos contundents cops a l'esquena. Després de la salutació, que podria ser un "què tal, amigo", es posaran a parlar sobre assumptes fallers relatius a la indiscutible bonança de les falleres majors de cadascú o de la cadència en la construcció del monument per part de l'artista faller contractat. En tot moment es mantindrà el somriure franc i obert, però no són aconsellables les rialles. És convenient que es moguen, però sempre pivotant sobre un peu. Una vegada que els càrrecs han acabat la seua feina, els presidents besaran les falleres, la xocaran amb els fallerets i s'acomiaran amb una submissa reverència. Els presidents no cal que facen intercanvi de presents, perquè l'amistat i franquesa demostrades dal de l'escenari és el millor que es poden intercanviar. Abandonaran l'escenari amb solemnitat, agraïnt al públic assistent els seus aplaudiments amb moviments rotatoris de la mà a l'hora que el cos farà lleugers girs a dreta i esquerra per tal que la seua salutació arribe a tots els racons de l'auditori. L'últim en abandonar l'escenari serà el president, que representa l'esforç i la personalitat de la falla.

ve de la p gina anterior

Falla remullada

Van ser els primers a plantar la falla però també els primers a oblidar-se del que havien dit els del temps de totes les cadenes de televisió: que havia de ploure a bots i barrals. I així, no hi van posar ni un plàstic i el pobre ninot, quasi l'únic de la pobra falla que tots feien càbales de si plantaria o no, va quedar més remullat, descolorit i arrupit que un (poseu ací el terme de la comparació que més vos agrada, per favor). Certament estos de la frikifalla fan honor al seu nom ja que, com tothom sap, sempre plou per falles i cal anar molt en compte de no confiar-se. Enguany a més les festes serà recordades com les falles del canvi climàtic. Només aquesta catàstrofe mediambiental pot explicar la total extinció de l'autòctona brusa fallera en favor d'una espècie més agressiva: el polar fallero convenientment retolat amb les sagrades insígnies de la falla. Tema d'anàlisi per als experts de l'Univers.

Alcalde o parefallero

A veure, què és primer: ser alcalde o parefaller? I és que aquest devia ser el drama de Marcelino el dia de l'ofrena de flors. I és que qui presidia l'ofrena a l'enterrimat

d'autoritats no era el nostre batlle sinó el regidor faller per excel·lència, Salinas, alcalde faller en funcions seria millor dit, perquè el de veritat, acompanyava la seua filla amb la falla a l'ofrena. I ara ve el quid de la qüestió, tenint en compte el càrrec que ocupa, en representació de tots els benicarlandos, què és primer l'ou o la gallina, alcalde o parefallero? Per què, a més, quan va acabar d'ofrenar, no sabem si també noves glòries a Espanya, tampoc va anar a seure a la susdita presidència. Haurem de fer una consulta als experts de l'Univers Fallero sobre una qüestió tan controvertida.

Una altra vegada

Y van pasando los años cantava... vé a saber! La qüestió és que novament cauen quatre gotes i la ciutat queda incomunicada. Ara, però, pitjor, perquè als passos subterranis submergits ha calgut afegir fa una setmana els carrers tallats per falles --de circumstàncies en algun cas-- i per casals descomunals en general. Per on evacuaríem en un cas

d'emergència? Costa molt tindre a mà una bombeta i al primer gotim posar-la a funcionar davant del quarter de la Guàrdia Civil? Allò no té nom, home, ni vergonya té qui se n'hauria de fer responsable. I ens diran que la responsabilitat és de carreteres de l'Estat. Això, la puça de l'altre. No tenen l'obligació de solucionar els problemes dels ciutadans? Pareix mentida... com ho tenim d'assumit. Cop de muscle i a repetir que tots són iguals.

LA "NOVA" FAROLA

Incautamente, he celebrat trobar-me, novament, amb un venedor de la Farola, després d'una llarga absència en la seua distribució i de seguida he lamentat adquirir-la i haver fet la corresponent donació --suposadament per a millorar la situació dels sense sostre-. Efectivament, el número està dedicat, quasi monogràficament, a una croada antiavortista manipuladora i efectista (!), i a culpar (?) a la cultura respectuosa amb la igualtat de gènere, de la violència

sexista, amb una lloa afegida i entusiasta del matrimoni catòlic (!?) Cap referència, però, a la fam i misèria planetàries ni als milers de morts innocents --dones i infants inclosos- per la violència bèl·lica i els abusos dels poderosos.

Com a cristià i com a ciutadà estic avergonyit --i penedit- d'haver "subvencionat" un tal pamflet, que ara es dedica a publicitar la doctrina més cavernària de la conferència episcopal.

Marc Antoni Adell

laveubenicarlo@terra.es

SENSE ESCOLA I SENSE URBANITZAR

text NATÀLIA SANZ

L'alcalde de Benicarló, Marcelino Domingo, va visitar la passada setmana la conselleria d'Educació per a reclamar la construcció del CEIP Àngel Esteban.

Domingo es va entrevistar amb el conseller Alejandro Font de Mora acompanyat de la directora del col·legi, Mar Orero, la qual va mostrar la seua preocupació pel endarreriment de les noves instal·lacions. Cal recordar que el centre escolar fa quatre cursos que es troba situat en les instal·lacions provisionals annexes al Mucbe i que els terrenys on s'ha de construir el nou centre estan sent urbanitzats pel consistori. Domingo va assenyalar que el conseller els va informar que "estem en el primer paquet de col·legis que conselleria té aprovats per a construir enguany". El de Benicarló es troba juntament amb altres 12 en els llocs d'eixida "que segons crec i com estan les coses, seran els únics que es faran", va manifestar l'alcalde. El conseller va qualificar aquests centres com de "prioritat màxima" i en concret el de Benicarló "està només pendent de licitació". Així les coses Domingo considera que les obres no poden retardar-se en demasia, encara que va refusar parlar de terminis. D'altra banda, va anunciar que el

consistori està a l'espera d'arribar "a un acord administratiu amb l'empresa BM3" adjudicatària de les obres d'urbanització del sector en el qual se situarà el nou centre escolar. D'aquesta manera el consistori els retirarà la condició d'urbanitzadora i l'hi atorgarà a la que va quedar en segon lloc en el concurs, l'empresa Pavasal, que serà qui finalment execute els treballs. Cal recordar que el passat mes de juliol el ple de l'ajuntament de Benicarló va aprovar l'adjudicació provisional de les obres d'urbanització del sector 7 a la mercantil BM3 per un import de 1'47 milions d'euros. Les obres tenien per objecte condicionar la zona on es construirà el futur CEIP Àngel Esteban i era una de les condicions que conselleria va posar per a escometre les obres de la nova infraestructura educativa després de l'oferta dels terrenys per part de l'equip de govern. El punt va ser aprovat per unanimitat dels regidors presents durant el transcurs d'una sessió extraordinària, convocada per a accelerar els tràmits administratius encaminats a la prompta urbanització i acondicionament de la zona. Fa escassos dies, el consistori va requerir a la urbanitzadora perquè explicara l'abandonament de les obres, des de fa més d'un mes.

em morire

MANEL GARCIA GRAU
VICENT ANDRÉS ESTELLÉS

POLIFONIA DE LA DIGNITAT

49 anys amb Garcia Grau

25 i 26 de març de 2011

IES Joan Coromines

Passeig Marítim, 5 Benicarló

ere

El tsunami, Clint Eastwood i Flaubert

text CARLES LLUCH

<http://elsexilil.blogspot.com>

Les imatges del desastre de Japó aquests dies ens han colpit. Deixem de banda el fet que en la societat visual que vivim només ens conscienciem dels fets a través de l'impacte de les imatges. I, alhora, que per un efecte pervers l'acumulació d'imatges ens acaba immunitzant. Bé, deixant això de banda, la visió dels efectes devastadors del tsunami em van portar a la memòria la darrera pel·lícula de Clint Eastwood, *Más allá de la vida*, que s'inicia amb una recreació del tsunami d'Indonèsia. No vull trivialitzar els fets horribles que s'han viscut al Japó, només explicar que les escenes de l'esmentat film aconseguen reproduir amb força exactitud la realitat d'un fenomen natural com aquest.

Ja quan vaig sortir de veure la pel·lícula vaig pensar que eixes seqüències inicials tenien molta més força que altres llargmetratges de desastres. Penso ara en *El dia de mañana*, o *2012*, on també sortien onades monstruoses, descomunals, molt més exagerades i carregades d'efectes especials. En canvi, Eastwood, amb menys espectacularitat, el que feia era aproximar-se més a la realitat. I, per tant, esgarrifar encara més. I les imatges reals del recent tsunami m'ho han confirmat. Perquè la realitat, amb la seua senzillesa brutal, amb la seua violència impàvida, posa molt més els peus de punta que els efectes digitals.

De fet, això m'ha fet pensar que l'autèntica dificultat de l'art no és impressionar amb gran desplegament de mitjans. Això no té mèrit. El que en té, de mèrit, és

Exilis

emocionar i arribar a l'espectador o al lector amb senzillesa, com si no passés res. Una altra escena de l'esmentada pel·lícula d'Eastwood em va impressionar. És una escena en què Matt Damon té un diàleg amb una xica (Bryce Dallas Howard) en un curs de cuina; tots dos, amb els ulls embenats, han d'endevinar quin menjar és aquell que estan tastant. El resultat és molt eròtic, i sense necessitat d'ensenyar ni un pam de carn, sense cap paraula explícita. Però el director, i els actors, aconseguen transmetre sensualitat.

Vaig posar aquesta mateixa escena d'exemple als meus alumnes de Batxillerat, amb els quals aquells dies estava explicant *Madame Bovary* de Flaubert. Com a exemple de la insinuació. Ells no podien entendre que la descripció d'una excursió a cavall entre la protagonista de la novel·la i el seu primer amant fos plena de suggerències. O que el primer contacte sexual d'Emma amb el segon amant escandalitzés els contemporanis: el narrador només descriu que puguen a un carruatge, tanquen les cortines i comencen a deambular per Rouen. De fet, alguns dels alumnes ni s'havien adonat que s'hi produïa un adulteri. Jo intentava fer-los entendre que el fet de no dir-ho encara suggeria més. Dubto que me'n sortís.

Tant Flaubert com Eastwood, malgrat les diferències de llenguatge, estil, de tota mena, exemplifiquen una virtut que cada dia valoro més en el cinema i la literatura. L'aparent senzillesa, aconseguir comunicar sense gran aparell de mitjans, sense que es note. La subtilitat, la suggerència, la normalitat. Això, que sembla fàcil, és en realitat molt difícil. Per a mi, només està a l'abast dels més grans.

ve de la p gina anterior

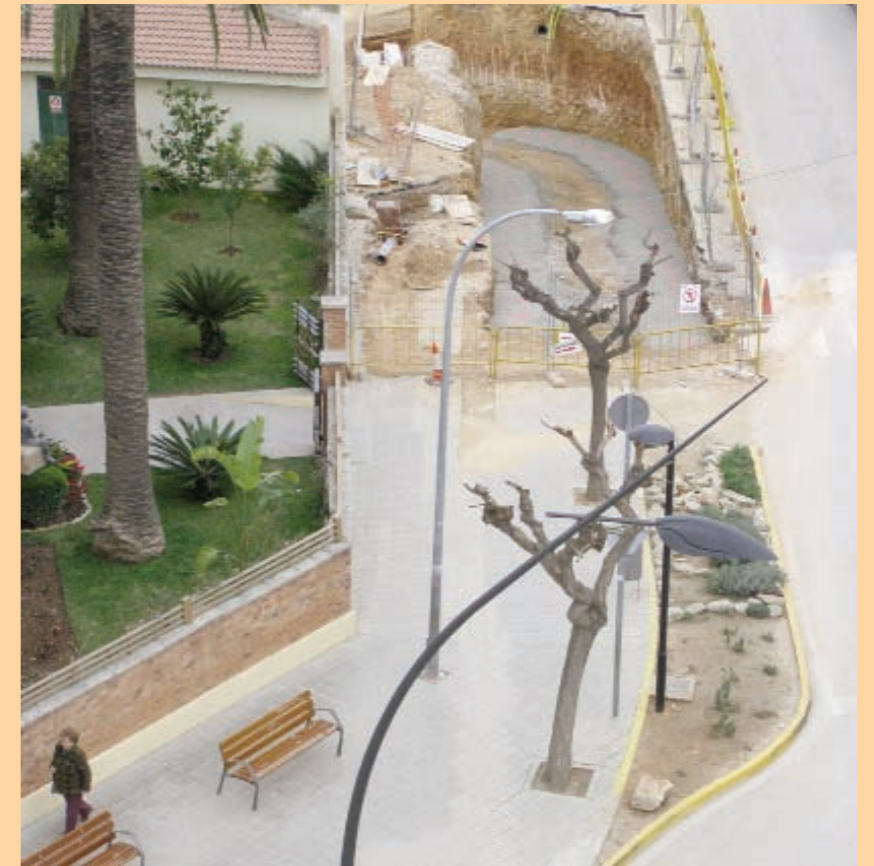
campanes de les coses? I si la setmana passada us posàvem la imatge per demostrar com de burros són fent el seus desgavells, aquesta, us regalem una vista aèria del nyap que han fet a la sortida de l'aparcament. La perspectiva no té comparació. Ja diuen que una imatge val més que mil paraules... i en aquest cas no pot ser d'altra manera. Si així fan les coses... qui se n'estranya que conselleria ens diga que el nostre PGOU és un autèntic bunyol?

I més troles

Ara resulta que tampoc s'ha assabentat de les queixes dels veïns de l'avinguda empantanada de lecla, que es queixaven que estaven farts que els canviaren els contenidors de la brossa de lloc cada dos per tres. Si amb les obres ja els tocava fer camí, damunt, ara jugant a l'amagatall. Ah, amb ràpida resposta, el faraó diu que ell no sap res. Això, que hi vagen als del Medi, diem nosaltres. Ah, però no és ell?

I moltes més troles

Doncs si contents estan els veïns i comerciants de l'avinguda de lecla per la diligència de l'empresa que fa el carrer i el seu treball "a bon ritme", no vegeu com estaran, si no ho estan ja, els pares i professors del col·legi Àngel Esteban quan s'assabenten que l'empresa que ha de fer la urbanització de la zona ha fet safrà. I és que cal recordar que era condició *sine qua non* de conselleria que abans de començar qualsevol paret de l'escola els terrenys havien d'estar cedits i... urbanitzats. I ara què fotem? Doncs el que ha fet Kuen-ka, donar-los cinc dies perquè respiren i ... s'expliquen. Segur que les rebrem com les que va donar l'empresa contractada, i descontractada, que havia de fer la reforma de l'annex del pavelló i que ens ha deixat empantanats durant un fotimer de mesos amb les concessions

explicatives que cada dos per tres els sol·licitava el nostre il·lustríssim. I així ens va anar que van acabant rescindint-los el contracte i embargant-los la fiança. No va ser el regidor Sánchez, coneixedor com ningú d'aquest món del formigó, que ja els va advertir que els passaria. Doncs, com sempre, a l'oposició... ni cas. I així ens va. Cada vegada entenem millor per què últimament amb la contractació de les empreses per a les obres públiques municipals l'ajuntament del PP no és gaire de fiar.

Cursa electoral

De la cursa de les eleccions no cal ni parlar-ne, la setmana passada ja us vam fer cinc cèntims de com d'atragats tenen l'agenda els del PP fent passejar els seus consellers ací per inaugurar el que siga, fins i tot la instal·lació de plaques solars. Ara només ens falta veure la del PSOE i la seua candidata, que a falta de consellers igual fan vindre Lorenzo atés que Zapatero, havent caigut del cartell de Vistalegre, no

creiem que s'arrisque fins al Baix Maestrat. Als xicuelos del BLOC, pobrets, poca cosa els hi vorem, no tenen consellers ni delegats de govern, però... vet-t'ho ací, sí un candidat que ja ha dit que a veure si els regidors electes s'estrenyen el cinturó aprimant ells i les seues butxaques. La llàstima és que, tot i quedar primer en aquesta cursa monetària, al poble ho té un mica pelut. Guanyaran els de sempre. Som així de soques. I després ens queixarem. També els de sempre.

Vincula què?

Veïns de la costa nord contents amb el que ha dit Conselleria... perquè l'informe no és vinculant. Tot i la contundència de l'informe ells erra que erra. Això sí, per si de cas, han demanat canviar l'aprofitament urbanístic de la Tossa i passar-lo a la seua zona. Sempre han dit que mentre hi haja tontos, n'hi haurà de llestos, no?

continúa

Els veïns del carrer Hernán Cortés ens fan arribar estes fotos, on mostren les conseqüències de la falta de contenidors al seu carrer. Obres i Falles han acabat amb la paciència dels veïns, que no saben on tirar el fem...i pasa el que pasa.

EL BENICARLÓ UNDERGROUND

La graveta

S'hagués pogut esperar una mica. I és que açò de les falles fa anar de corcoll a tot el món, sobretot als de les begudes espirituoses, perquè, quan toque, tot estiga amanit per fer caixa (que cal pagar la falla i altres menesters). I diem s'hagués pogut esperar una mica atenent que, amb l'aigua caiguda estos passats dies, la gent tampoc és que s'haja matat molt per anar de gresca als casals de nit. Un dia després, divendres, no li hauria passat el que veiem a la foto. I és que els operaris ja havien posat al carrer de lecla una capa d'asfalt que ni la 340 del Pepiñico Blanco. I així el camió quan anava a descarregar begudes als Conquistaors, entrant per l'únic carrer per on es podia, Cèsar Cataldo per la part de dalt, la graveta li va fer la malesa... deixant-lo atrapat. Animalet, no va ser l'únic... tres més al darrere van patir el mateix... per intentar treure'l. Mireu-ho, mireu-ho.

Força fallera

Per cert, i ja que estem al carrer de lecla, sembla que haurien de ser falles totes les setmanes perquè el "bon ritme" de Marcelino fóra la

text LA COLLA DE TAFANERS

realitat habitual en les obres públiques. I és que si durant el que porten d'obra a dures penes els treballadors es podien comptar amb una mà, avançant a pas de tortuga, a dos dies de la plantà n'han aparegut més que si estiguerem al patí d'una escola repartint places de funcionari. En un tres i no res en van aparèixer cinquanta i la mare pegant-li al pic i a la pala, al formigó i l'asfalt perquè el seguicis fallers no s'entrebancaren com els camions de dalt. I és que no hi ha res com anar en processó... fallera perquè et facen cas.

Amplia què?

El nostre megasuperegidor d'urbanisme, sense dubte, és tot un crac. Bé, o un catacrac, segons com

es mire. I és que si era la conselleria qui, en l'informe que ja creiem que li ha arribat, més tard que a la premsa, sobre com de bé fan el nostre PGOU ell i el seus companys de partit, per allò de la garrotada urbanística que els han pegat rebaixant-lo a l'alçada del betum, no acabem d'entendre això que ha agafat el *portante* i se n'ha anat a visitar el SEPIVA... per demanar-los més sòl industrial. A veure que ho entenguem. Què ja té el que li reclamaven des de la conselleria, "la justificació" d'eixa falta de sòl industrial que no era al PGOU que van presentar? Doncs ho haguera pogut pensar abans, no? Ara no estariem patint la seua incompetència ni ens ho refregarien per la cara, ni hauria d'anar a pidolar al SEPIVA per una cosa necessària que acabarà endarrerint-se... fins que a l'aeroport li aterren els avions! I si no, al temps. I mentrestant les empreses... a un altre poble. I això que, com vam dir la setmana passada, ell mateix assegurava que no ens en faltava ni un metre.

Troles

Una altra vegada amb el pas elevat del pàrquing de les monges que vam parlar la setmana passada, perquè no resulta que el faraó s'ha picat i ha dit que tots els de la canallesca són uns mentiders? Que ningú de l'ajuntament ha parlat de cap pas elevat? A vore si ho entenem, ho van publicar tots els mitjans de comunicació, no? Doncs algú ho degué dir? El gremi periodístic en ple va sentir de veu de Parra que hi havia la idea d'un *pasito elevado*. Així que, qui de tots no sent ni les

Senyora Garcia:

Això és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista...

text EL LECTOR

Tot és molt normal i previsible. El éssers humans som, per damunt de tot, previsibles i de seguida se'ns veu vindre. Som ximplers per naturalesa i sempre caiem a les mateixes coses i entropessem amb les mateixes pedres de sempre que, a més a més, són del mateix color i estan al mateix lloc on abans ja havíem entropessat. Això vol dir que no n'aprenem mai i que som tan summament tontos que ens deixem enlluernar per autèntiques bajanades mentre les coses importants les deixem passar sense adonar-nos. Aquesta absoluta manca de visió i d'autocrítica ens fa molt vulnerables i sempre estem en mans dels quatre pillets que ens fan anar per allà on volen, és a dir, que ens fan anar com cagalló per sèquia. Això ho podem veure en qualsevol àmbit de la nostra vida quotidiana, des de la decisió més insignificant fins a la més transcendental. Per això tenim el que tenim i ens passen totes aquelles coses que ens passen. Mentre vaig omplint la pàgina amb aquestes obvietats, em vénen al pensament totes les coses que fem deixant-nos portar per l'entorn sense aturar-nos a reflexionar sobre les conseqüències dels nostres actes. Per exemple, una cosa tan simple com posar un paperet dins d'una urna de metacrilat. La immensa majoria de la gent que ho fa, no es planteja res, perquè té unes normes fixes i sempre posa el mateix paperet independentment de la persona que ha designat el seu partit per tal de dirigir el nostre futur. Però això és la xocolata del lloro, perquè encara que la majoria de la gent donarem l'esquena als polítics i una mínima quantitat del cens electoral anaren a votar, els polítics només mirarien el resultat de les votades fent una petita reflexió sobre la poca gent que ha anat a votar. Però ningú no renunciaria al càrrec obtingut. Jo vull fer un crit sord al boicot electoral, convidant tothom a passar d'eleccions i polítics. Ja sé que això que acabo

d'escriure no ho llegirà ningú, i que la repercussió mediàtica serà absolutament insignificant. Per això sé que la gent, amb tot el seu dret, posaran paperets a les urnes i els polítics continuaran fent de les seues independentment del que es puga dir a aquesta pàgina. Ara que s'acosten les eleccions, els polítics ja tenen feina d'inaugurar obres i més obres, que s'han d'acabar com siga amb prou de temps per a poder tallar la cinteta i sortir a la foto. Veu, senyora Garcia, com sempre és el mateix? Els esdeveniments es repeteixen sempre, cíclicament, com un rellotge. Cada quatre anys toquen inauguracions. Cada cosa al seu temps.

Ara aniré triant notícies a l'atzar, sense cap criteri, per tal d'acabar d'omplir la fulla. M'ha fet molta gràcia l'expressió "el museu de Benicarló es posiciona...". Es posiciona. He buscat el significat de la paraula, i he vist que posicionar és posar manualment o mecànicament en la posició adequada per a la funció que fa o ha de fer. Fantàstic.

Sensacional. Realment sensacional. Incomparable. Immens.

Inabastable. No hi hauria suficients paraules al diccionari per a qualificar allò que he vist a la pàgina dinou. Programa "oficial" de les falles. Constató que és oficial perquè hi apareix l'anagrama del nostre ajuntament. Primer acte de les falles de Benicarló: mascletà de Pirotècnia Tomàs a València. El primer acte de les nostres falles es fa a València. Em sembla que un virus de ximpleria ha atacat els nostres capitosts fallers, que ha estat encomanat amb virulència als nostres polítics. Jo no entenc com es pot fer publicitat d'una empresa privada d'aquesta manera. Per la mateixa regla de tres s'hauria de posar al programa que a les tres de la tarde "l'limonades Pepet" repartirà caixes de cerveses als bar de la localitat o que a les vuit del matí "construccions el totxo" començarà a enrajolar els banys del xalet del senyor Pèrez. Absolutament incomprendible. Suposo que els de l'Univers fallero haurien de dir alguna cosa al respecte.

Acabo. No sé què fa una notícia esportiva a la pàgina onze. Però encara hi ha moltes coses que no sé i m'aguanto.

EDITORIAL

la veu de Benicarló
DES DEL 18
D'AGOST DE 1995

Ploure sobre mullat

Bonica manera de fer-nos famosos la que hem agafat els benicarlandos: sortir a les notícies de la tele cada vegada que plou una mica i se'ns inunda, per enèsima vegada, el pas subterrani de davant la caserna de la Guàrdia Civil.

Aquest, juntament amb tot el seguit d'altres punts negres "inundables" que componen la nostra geografia local, la Ratlla del Terme, el Barranquet, el pas subterrani cap el Polígon Industrial i el barranc del Riu Sec, a més de diferents camins rurals, són la creu que hem de suportar, des fa un grapat d'anys la ciutadania d'aquest poble.

I és que ja ens agradaria voler creure les paraules del nostre primer regidor sobre que, aviat, es desenvoluparan els projectes que haurien de resoldre algunes d'aquestes greus problemàtiques circulatòrio-urbanístiques de la nostra població però, com que som gat escaldat, fins que no ho veiem no ens ho creiem.

De tota manera no cal entrar ací amb adjectius desqualificatius contra la incompetència demostrada per tots els nostres governats, amb Mundo al capdavant per allò que va estar més anys que ningú, tot i que siguen mereixedors d'ells, el que volem la ciutadania és que d'una vegada no haguéssim d'arribar a les portes d'unes eleccions perquè altra volta ens venguen "la burra" de les possibles solucions que volen prendre per solucionar els nostres problemes endèmics quan el que fa falta és, d'una vegada, ficar-les en marxa perquè ja sé sap quines són.

I si sortim a la tele, almenys, que no siga sempre per estar xops. Segur que hi ha, al nostre poble, alguna cosa més agraïda.

CARXOFA I PANISSOLA

Super panissola: per a l'alcalde i tot el seu equip de govern que el secunda. No és pot sortir al carrer i dir en roda de premsa que enguany s'acomplirà la normativa sobre l'ús d'artefactes pirotècnics, els horaris de llançament, i la seguretat ciutadana i després mirar cap un altre costat i no fer absolutament res per fer-la acomplir. I és que, tot i la sort de la pluja que apaivagat el desgavell coeter escatològic i incívic de molts energúmens, esperem no es queixe si després el titllen de mentider i de no tindre prou valor d'enfrontar-se contra aquesta plaga que és el veritable càncer de la festa. Per molt que ens anuncie que hi haurà 140 municipals per vetllar per la seguretat, els ciutadans, a peu, no n'hen vist quasi ni un. I menys fent acomplir la normativa sobre l'ús i venda d'artefactes pirotècnics i encara menys, passejant-se pels carrerons del centre, per la nit, multant o engarjolant a la gran quantitat de porcs que utilitzen la via pública com la seua latrina particular.

EL CÒMIC

Per Xavi Burriel

La culpa fué de Zapatero

Tota l'actualitat a un sol clic de distància

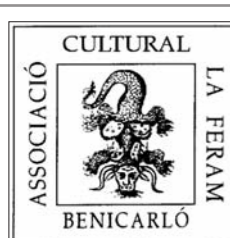
Notícies on-line del Maestrat, Els Ports i la Tinença de Benifassà

3x4 info

La informació que es multiplica

www.3x4.info

noticias 964.es

Dir. Hon.: CRISTINA GARCIA
Consell de Redacció: XIMO BUENO, NATALIA SANZ, FRANCESC DEL CASTILLO, TONYO FIBLA, JOAN GREGORI, JOSEP M. SAN ABDON i RODOLFO SERRANO

Edita
Associació Cultural la Feram de Benicarló
C/ Sant Francesc, 95
Casal Municipal
12.580 Benicarló FAX: 964.47.56.98
laveubenicarlo@terra.es

Amb el suport

COL·LABORA: Conselleria d'Educació de la Generalitat Valenciana

Col·laboradors: PERE BAUSÀ, JOAN HERAS, XAVIER BURRIEL, NATALIA SANZ, CARLES LLUCH, RAMON PARÍS, JOSEP V. TAUS, TOLITO, JORDI MAURA, JESÚS MAESTRO, G. SEGARRA, VICENT FERRER, J.M. SANABDÓN, DR. CLIMENT, ROBESPIERRE I EL SAMARUC

Administració, subscripcions
© COPISTERIA GRÉVOL
Dipòsit legal/ CS-193-2004
Imprimeix/ GRÉVOL, Sant Blai, 2
12580 Benicarló Tel. 964 475698

La Veu respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. La Veu es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies. Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.

Amb el suport

